

КИР БУЛИЧОВ

ЗАТОЧЕНИЯТ ГРАДИНАР

Част 9 от „Доктор Павлиш“

Превод от руски: Лиляна Георгиева, 1975

chitanka.info

Павлиш остана на Дена и сам си бе виновен за това. Когато му казаха, че няма и няма да има свободни места, все още имаше време да изтича до диспечерската служба, но близо до него стоеше възрастна жена, която непременно трябваше да стигне Фобос, преди Експедицията да е отлетяла оттам, и на него му стана неудобно при мисълта, че ако той се сдобие с билет, жената ще остане на космодрума и ще го види като отива към кораба.

И той влезе в бюфета, решил да прекара десетте часа, които оставаха до старта на товарния кораб към Земя-14, в спокойно четене, макар че много по-хубаво би било да ги прекара в спокойно четене в каютата на кораба.

Половин час по-късно неголемият космодрум на Дена опустя. Животът на тази малка планета протича делово; никой няма да вземе да живее тук за собствено удоволствие — не е много приятно да се разхождаш вечер, облечен в скафандър с повишени защитни свойства. Наистина силата на привличането тук е само 0,3 g и затова движенията на всички са отмерени и широки.

Мариана — Павлиш вече бе успял да се запознае с нея и да научи, че геолозите дежурят в бара по един ден в месеца — си гледаше работата: притиснала диктофона до устните си, тя тихичко говореше за интрузии и пегматит. На една от масичките тъжен механик отпиваше лимонада и с отвращение поглеждаше порцията консервирани кренвирши пред себе си; двойката, седнала гърбом към Павлиш, бе погълната от някакво тежко обяснение и той си помисли, че бюфетът на космодрума е най-усамотеното място на тази малка планета, където всеки от обитателите познава всички останали.

... Човекът налетя в бюфета, сякаш бе скочил дълъг скок. Най-напред се показаха обувките му, изцапани с пръст, макар че никъде на Дена нямаше пръст, след това обувките вмъкнаха недодялано тяло, извито в кръста. Човекът не можа да се спре и излетя — ако това кошмарно движение може да се нарече така — чак до тезгяха. От движението на въздуха щорите с неизбежните брезички по тях, зад които нямаше прозорци, се разлюляха. Задрънчаха чашите по полицата. Барманката изпусна диктофона, той превключи на възпроизвеждане и заговори с нейния глас за интрузии и пегматити. Механикът грабна чинията с консервираните кренвирши и я вдигна високо.

— Няма да оставя това така! — възкликна човекът, като се вряза в тезгяха. Гласът му бе треперлив и рязък. — Не са докарали торове!

Едва сега той успя да се хване за края на тезгяха и като събори на пода една чаша, най-сетне застана във вертикално положение. Лицето му бе тясно, издадено напред, с остър нос, очите — сиви, разположени наблизо едни до друго, а челото му бе толкова силно притиснато от хлътналите слепоочия, че изпъкваше като челото на ловджийско кученце.

— Е? — строго попита той. — Какво да правя? На кого да се оплача?

Павлиш очакваше геоложката зад тезгяха да каже нещо рязко и останалите да захихикат или да се заусмихват, но реакцията на девойката беше съвсем неочаквана. Сред пълна, дори някак почтителна тишина, тя каза:

— Това наистина е безобразие, професоре.

— Мариана, колко пъти съм те молил да не ме наричаш професор?

— Извинявайте, градинарю.

— Вие, другарю, откъде сте? — обърна се човекът към Павлиш.

Но изведнъж видя някого зад гърба му и хукна напред, към вратата на бюфета с такава скорост, че и двата му крака, обути в тежки обувки, се отлепиха от пода. И изчезна. Само високият му глас отекваше навън в чакалнята.

Павлиш сви рамене и се огледа. Наоколо всички стояха спокойно, сякаш градинарите на Дена винаги се появяват на местния космодрум точно както сега. Механикът с отвращение дъвчеше кренвиршите, барманката поправяше диктофона. Влюбените си шепнеха. „Интересно — помисли си Павлиш, — каква работа има тук един градинар? И къде му са градините?“

Павлиш се приближи до тезгяха.

— Извинете, Мариана — каза той. — Аз, изглежда не разбрах всичко, както трябва.

— А, да — отвърна девойката, като вдигна поглед към него. — Вие бяхте пътникът.

— Да. Чакам следващия рейс.

— Кафе ли искате?

— Не. Вие го нарекохте професор...

— Наистина е професор — каза момичето, като сниши глас. — Истински професор. Той е заточен тук.

— Какво? — сега Павлиш наистина се учуди.

— Заточен е — повтори момичето, като се наслаждаваше на предизвикания ефект.

— Вярно е — намеси се механикът и бутна кренвиршите настрана. — Отиде при диспечерите да се кара. Знаменит старец.

— Извинете, но... — Павлиш бе заинтригуван. — Аз мислех, че заточението е само историческо понятие.

— Така е, докторе — съгласи се механикът, като се вгледа в нашивките на Павлиш.

— Той не се шегува — обърна се към него младежът, който преди това си шепнеше с любимата си. — Градинарят е най-популярният човек на Дена. Нашата забележителност.

— Той е извършил престъпление — поясни барманката Мариана.

— Дай насам диктофона — каза младежът. — Веднага ще ти го поправа.

— Но нима има още престъпления, за които... — започна Павлиш.

Отвън се чу трясък, звън на стъкло и в бюфета отново се появиха подметките на летящия градинар.

Този път Павлиш бе нащрек, веднага се хвърли към градинаря и успя да го хване преди да е строшил още нещо.

Градинарят се обърна към Павлиш възмутен:

— Че пуснете ме най-сетне, де! Няма да избягам.

Павлиш го пусна на пода и градинарят, който тъкмо бе решил да се освободи сам, отново загуби равновесие поради слабото привличане и Павлиш трябваше пак да го улови.

— Благодаря — каза градинарят. — Вие да не сте случайно от транспортната служба?

— От космическото разузнаване съм — отвърна Павлиш. — Аз съм лекар.

— Много ми е приятно да се запозная с вас — каза градинарят. — Гурий Ниц. Градинар.

Той преценяваше Павлиш с поглед, сякаш питаше: какво можем да получим от тебе? С какво можеш да ни бъдеш полезен?

— Оранжерии ли имате тук? — попита Павлиш, за да потръгне разговорът.

— Оранжерии ли? Само едно мъничко парченце почва, донесена от Земята.

— Професорът се шегува — намеси се Мариана, която бе чула целия разговор. — Имаме чудесна оранжерия. Най-добрата на всички астероиди. Идваха тук от Марс. Условията там са къде-къде по-добри, но те тъй и не можах да постигнат нищо подобно...

— Мариана — строго я прекъсна професорът. — Нито дума повече.

— Вие отглеждате зеленчуци?

— Какви ти зеленчуци! Не мога даже да нахраня хората си както трябва. Виж ако ни помогнете да се сдобием с още един кораб чернозем...

И той умолително погледна Павлиш.

— Но аз...

— Може би имате приятели в транспортната служба? Тук толкова често пристигат за руда празни кораби. Какво им струва да ги натоварят с почва вместо баласт!

— Вие биолог ли сте по професия? — предпазливо попита Павлиш.

— Биолог ли? — Ниц се разсмя горчиво. Смехът се изтръгваше от гърлото му, сякаш някой бе пуснал мотоциклетен мотор. — Аз съм специалист по история на литературата.

— Той е гениален биолог — каза Мариана. — И гениален специалист по история на литературата.

— Отивам си още сега! — възмути се Ниц. — Как смееш да ме поставил в такова неудобно положение пред един чужд човек, Мариана?

— Извинете професоре — каза Мариана твърдо, като даде да се разбере, че няма намерение да се отказва от думите си.

Ниц махна с ръка.

— Тук имат прекалено високо мнение за мене. Известни успехи, които постигнах в нашата малка овощна градинка, се дължат единствено на моята настойчивост. Аз, за съжаление, нямам нито талант, нито принадлежа към определена школа, нито имам истински познания в тази област.

— Но професоре! — каза умолително Мариана.

— Край! — отвърна Ниц и стана. — Отивам си.

Той се обърна към Павлиш.

— А ако желаете да видите моите зеленчуци...

Внезапно гласът му секна и Ниц замря с полуотворена уста. Беше се втренчил в книгите, които Павлиш бе купил в будката на космодрума.

— Ново издание — изрече той така, сякаш молеше Павлиш да го разубеди.

— Да — отвърна Павлиш. — Пълно. Откак завърших училище, все нямах време да я препрочета. А бях чул на Земята, че излиза пълно издание на „Мъртви души“, но го пропуснах.

— Тук ли сте я купили?

— Че къде другаде?

— И аз съм я пропуснал! Да вървим да си я купя!

— Страхувам се, че този екземпляр беше последният — каза Павлиш. — Но щом толкова Ви трябва, вземете я.

Павлиш пое от дивана томчето на Гогол и го подаде на градинари.

— Смятайте я за Ваша.

— Е — отвърна Ниц, — благодаря Ви.

Той отвори книгата и посочи на Павлиш заглавната страница. Там пишеше: „Публикация, коментар и послеслов от професор Гурий Ниц“.

Ниц хвана Павлиш за ръката и го повлече към изхода. Едва когато се намериха във в чакалнята, той му пошепна:

— Те не бива да знаят. Ще ми бъде страшно неудобно, ако научат. Те смятат, че съм дошъл тук като градинар. Но са чудесни хора и когато на шега ме наричат професор, не им се сърдя.

Павлиш си помисли, че професорът подценява проникателността на околните, но премълча. Вече бе разбрал, че Ниц не е от хората, с които се спори леко и приятно.

— Елате да си облечем скафандри и ще Ви заведа в оранжерията, — каза Ниц. — Тук някой може да ни чуе. Скоро ли заминавате?

— Остават още няколко часа до старта на кораба.

— Чудесно. Така съм се откъснал от живота на Земята — просто не можете да си представите.

Оранжерията наистина се оказа голяма и великолепна. Дълги лехи със зеленчуци, ябълкови фиданки, лехи с цветя се простираха върху площ, по-голяма от един хектар. Мощни лампи помагаха на далечното слънце да сгрыва и осветява растенията. Покрай лехите бавно се движеха работи и плевяха морковите и репичките. Въздухът в оранжерията бе топъл и влажен, миришеше на пръст и листа. Бръмчаха пчели.

— Когато дойдох тук, нямаше още нищо — заразказва Ниц. — Събличайте се. Горещо е. Отначало никой не вярваше, че ще излезе нещо. А сега оранжерията е гордостта на Дена. Всички се стараят да ми помагат. Хората тук са чудесни. И ако нямах работа на Земята, щях завинаги да остана тук. Но имам да уреждам още някои сметки.

В гласа на Ниц зазвъня метал и на Павлиш му се стори, че градинарят стана по-висок.

— Е добре — продължи той със съвсем друг тон. — Харесва ли Ви послесловът ми? Няма смисъл да се преструвам пред Вас. Надявам се, че никой друг на Дена не си е купил тази книжка и че тайната ми ще си остане скрита от тези мили най-обикновени хора.

— Не успях да го прочета — призна Павлиш.

— А аз ви я взех. Жалко. Но Вие пак ще си я купите. А на мене трябваше да ми изпратят авторски екземпляр. Но засега още не са ми изпратили. И това е безобразие.

Ниц заведе Павлиш в малката стая в отдалечения край на оранжерията, където се намиреше кабинетът му. Едната от стените бе изпълнена с полици книги и микрофилми. Хвърлил бегъл поглед, Павлиш видя, че всички книги имат по нещо общо или с ботаниката или с историята на първата половина на XIX век. Сякаш собственикът на библиотеката се разкъсваше между тия две страсти.

— Почакайте ме тук — каза Ниц. — Сега ще ви почерпя.

Той изчезна, като събори една саксия с разсад по пътя си.

Павлиш успя да хване саксията и се приближи до полиците. На третия рафт отгоре надолу имаше осем екземпляра на „Мъртви души“ от същото издание като този, който Ниц си бе изпросил от Павлиш. Градинарят лъжеше. И лъжеше не особено умело — в края на краищата никой не го караше да води Павлиш в кабинета си. За да не поставя домакина в неудобно положение, той се отдалечи от рафта и седна с гръб към книгите.

Отвори дебелия том на „Мъртви души“ и го запрелиства, като търсеше откъде започва послесловът на Ниц. Ето тук. Непосредствено след думите „Край на втори том“ започваше статията на Ниц.

„Важно събитие в историята на руската литература...“ — прочете Павлиш, но в това време в стаята влезе градинарят с поднос, пълен с кайсии и ябълки.

— Заповядайте — обърна се той към Павлиш. — Сладки са.

— Благодаря.

— Виждам, че четете. Много похвално. Вие изобщо ми направихте благоприятно впечатление. Дори ми се иска да Ви разкажа обстоятелствата на моя живот. Онзи, който знае най-главното, има право да научи и второстепенните подробности.

— Много ще ми бъде интересно — отвърна Павлиш.

— Разбирам, Вие сте заинтригуван. Защо ли професор Ниц е тук? Чували ли сте името ми по-рано?

— За съжаление, не.

— Нищо чудно. Аз не се обиждам. Но трябва да Ви кажа, че когато преди заминаването си отидох на световния конгрес на специалистите по история на литературата, появяването ми в залата бе посрещнато с овации. Да, с овации. А аз дойдох тук. Имах голям избор. Предлагаха ми да стана професор по литература в Марсианския университет. Канеха ме да ръководя литературните курсове на Външните Бази. Но аз избрах попрището на градинаря. И нищо, че колегите ми свиват рамене. Растенията винаги са били моя голяма любов. Преди всичко справедливостта. И после растенията. Разбирате ли ме?

— Почти — отвърна Павлиш.

— И най-близки хора не могат да се разберат напълно. А ние с Вас се познаваме само от един час.

— И тъй, значи Вие сте се отказали от литературата? — попита Павлиш.

— Да. И дойдох тук. Всяко от предложенията, направено ми от Академията на науките, беше проява на несправедливост. И аз предпочетох да ги смая.

Професорът се усмихна. После попита:

— Е, харесва ли Ви Тентетников?

— Кой?

— Тентетников. Нима можехте да предположите въз основа на всичко онова, което вече знаем, че Улинка ще го последва в Сибир?

— Тентетников? — повтори отново Павлиш, като чувствуваше, че от време на време съвсем престава да разбира професора.

— Ама Вие чели ли сте „Мъртви души“ или не?

— А-а... Тентетников?... Разбира се, разбира се. — Павлиш трескаво се мъчеше да си спомни кой беше този Тентетников. Спомняше си Собакевич. Спомняше си и Манилов. Помнеше, разбира се, и Чичиков. И Коробочка и Плюшкин. Но Тентетников...

— Много отдавна съм я чел — виновно отвърна Павлиш. — Толкова отдавна. Още в училище. И съвсем смътно си спомням Тентетников...

— Така — каза професорът и прониза Павлиш с унищожителен поглед. — Разбира се, в училище... отдавна. Вие не сте могъл да прочетете как Тентетников е бил заточен в Сибир, млади човече. Не сте могъл, защото Гогол е написал тази глава десет дни преди смъртта си, а девет дни преди нея е изгорил целия втори том на „Мъртви души“. Такива работи.

— Разбира се — припомни си Павлиш. — Разбира се. Извинявайте, професоре.

Той едва сега разбра на кого му прилича професорът. На Гогол. Не на онзи елегантен, светски Гогол, който е застанал изправен на булевард „Гогол“, а на другия, тъжния, истинския Гогол, който е седнал близо до булевард „Суворов“. Да, да, разбира се, Гогол е изгорил втория том. Той е бил на смъртно легло и попада под влиянието на свещениците.

Павлиш се зарадва, че паметта му все пак не го подведе.

— Значи няма втори том?

— Не — отрязва Ниц. — А сега отворете книгата и вижте съдържанието.

„Том първи — страница трета...“ — пишеше в съдържанието. „Том втори...“

— Вие — възкликна Павлиш — Вие сте намерили ръкописа? И сте го публикували?

— Почти — отвърна професорът. — Почти.

— Но как успяхте?

— Хм — въздъхна професорът и захапа една зелена и очевидно кисела ябълка. — Основната черта на моя характер е стремежът към справедливост.

Професорът се замисли, вперил право пред себе си много светлите си, прозрачни очи. Павлиш не му досаждаше с въпроси.

— Винаги са ме вълнували проблемите на историческата справедливост — продължи Ниц. — И винаги съм се възмущавал, когато тя кара хората да я чакат дълго. Историческата справедливост — а в литературата нейното действие е най-очевидно — не винаги може да излезе на сцената, преди да се спусне завесата. И дори и да излезе, понякога ти се струва, че вече никому не е нужна. И тъкмо при такива случаи нашият дълг, дългът ни на потомци, е да ѝ помогнем. Един писател или поет може да бъде преследван или унищожен. Той може да бъде убит. Но непременно ще дойде денят, когато неговите думи ще победят враговете му. Това е закон, аксиома. Щяхме ли да знаем днес нещо за княз Игор — един от дребните князе в сравнение с такива гиганти като Андрей Боголюбски или Владимир Мономах? Не, нямаше да знаем. А не е изключено той да се е отнасял с високомерно презрение към оня жалък писарушка — автора на „Слово за Игоревия полк“. Може дори да е заповядал да го екзекутират, ако, заслепен от княжеската си гордост, е решил, че поетът го е компрометирал. А всъщност се оказва, че „Словото“ е много по-важно за нас от делата и мислите на княза. И че самият той е влязъл в историята единствено благодарение на „Словото“. От този пример личи едновременно и проявата на историческата справедливост, разкрила истинското съотношение в системата княз-поет, както и ограничеността на нейното действие, тъй като тя не ни е оставила името на поета.

— Но аз съм чувал... — започна Павлиш.

— Съвсем вярно — професорът вдигна показалец. — Искате да кажете, че днес историците не са така безпомощни пред времето както преди сто години. Че институтът на времето проектира експедиция в дванадесети век, за да стане ясно кой е написал „Словото“ и да бъдат намерени първоначалните му преписи, тъкмо това искам да Ви разкажа. Тук се крие моята радост и моята трагедия. Радостта, че мога да се приобща към хората, които са в състояние не само да търсят и да изследват, но и да подпомогнат историческата справедливост. Трагедията е в това, че дори и в такава ситуация ние не сме всесилни.

Дантес е убил Пушкин и е доживял до дълбока старост като сенатор и богат човек. Впрочем, твърдят, че преди смъртта си Дантес се е измъчвал от угризения на съвестта. Но той не е имал право да живее толкова дълго!

Професорът се задави и Павлиш трябваше да стане и силно да го потупа по гърба.

— Благодаря. Да оставим Дантес. Да вземем друг случай. В края на живота си Гогол попада под мракобесническото, зловещо влияние на свещеника Матфей. Той го убеждава да се откаже от литературата, да пости, да стане монах. Матфей е глупак и фанатик. Но Гогол е психически покрусен от собствените си неуспехи и многобройните разочарования от приятелите си. И ето че Гогол, този умен човек, който не е чужд на житейските радости и обича да си похапне, става аскет. Той се моли, четете идиотски жития на светци, отива до Ерусалим. Но от едно не може да се откаже. Не може да престане да пише. „Да не пиша нищо, за мене е равносилно на това да не живея“ — казва той. И продължава да работи над „Мъртви души“. И почти завършва втория том. Хората, на които четете глави от книгата си — Шевирьов, Толстой, Смирнов, Аксаков — твърдят, че тези страници са били написани от гений. По всичко изглежда, че Гогол ще възтържествува. Но побеждава отец Матфей. При последното му пристигне Гогол му благодари унижен и се проклина за коравосърдечието си. Девет дни преди смъртта си той изгаря всичките си ръкописи, включително и „Мъртви души“ — плод на многогодишния му труд. И престава да се храни, престава да се движи. Умира, защото се е подчинил на отец Матфей, но не може да живее без литература. Това е страшна трагедия. И знаете ли какво са казали след смъртта на Гогол онези, които са насочвали ръката на Матфей? Митрополит Филарет се просълзил и заявил, че е трябвало да постъпят другояче: „трябвало е да го убедят, че спасението не е в постенето, а в послушанието“. Виждате ли какво лицемерие?

Професорът скочи от стола и Павлиш трябваше да го подхване, за да не се блъсне в нещо, както бе обзет от гневен порив.

— Самият той казва: в послушанието. А Гогол какво е направил? Послушал ги е. Ами знаете ли какво казва за Гогол Калужкият епископ? „Той е просто един отлъчил се от праведния път дърдорко“.

Професорът дишаше дълбоко и учестено.

— Убийците винаги намират невероятно подли думи — каза той най-сетне. — Те дори леят крокодилски сълзи. Но за тях не бива да има място в историята!

— Но как успяхте да намерите ръкописа? — попита Павлиш, за да отвлече професора от горчивите мисли.

— Как ли? Работата с ръкописа не беше много сложна. Просто се наложи да пусна в ход настойчивостта си. И толкова. Ние не можем да възкресим Пушкин, защото смъртта му от куршума на Дантес е исторически факт. Не можем да спасим Гогол. Но трябва да мъстим и да наказваме... Не, какво приказвам. Добре... да, за ръкописа. Макар и да е изгорен, за нас хората, които могат да пътешествуват във времето, той не е окончателно изчезнал. С две думи, не пренебрегнах нито една възможност, докато най-сетне не получих разрешение за пътуване до 1852 година и попаднах там няколко дни преди да бъде изгорен ръкописът. Самото пътешествие не беше трудно. По-трудно бе да се подготвя за него. Трябваше напълно да се впиша онова време. И там вече разбрах как изглеждат ръкописите, взех ги за една нощ и ги преснимах. Гогол спеше. Слугата му — същото онова момченце, което го е разубеждавало да не гори ръкописите и така трогателно е повтаряло: „Защо правите така? Може да потрябват“ — също спеше. Не ме видя никой. Това е всичко. И в резултат се оказах тук.

— Нищо не разбирам — каза Павлиш. — Нали сте докладвали на конгреса, написали сте послеслова. И защо сте тук?

— По своя собствена воля — отвърна професорът. — Предлагаха ми да си избира една от няколкото възможни длъжности далеч от Земята.

Павлиш разбра, че професорът недоизказва нещо. Но не му възрази.

— Сега става дума за нещо друго — каза професорът. — Разказах Ви цялата тази история, защото имам нужда от Вашето съчувствие и от Вашата помощ. Трябва да отида на Земята.

— Но как да ви помогна? Качете се на кораба...

— Не, не, дал съм дума и ще бъде много неудобно... Ние с вас сме еднакво високи. Дайте ми униформата и документите си. А Вие останете тук вместо мене. Направете се на болен. Хората тук са деликатни и няма да Ви досаждат.

— Може, разбира се — отвърна Павлиш и не можа да сдържи усмивката си. Той бе с една глава по-висок от професора и два пъти по-широк от него в раменете. — Но Вас веднага ще Ви познаят.

— Разбира се — предаде се професорът. — И аз така мисля. Но понякога ме спохожда надеждата, че с моя помощ...

Той не можа да довърши. Звънна видеотелефонът. Професорът го включи. На екрана се появи лицето на диспечера.

— Там ли е доктор Павлиш? — попита той. — Мариана каза, че е дошъл при Вас, професоре.

— Колко пъти трябва да ви казвам, че аз не съм...

— Извинете, градинарю — едва доловимо се усмихна диспечерът. — Току що получихме съобщение, че към планетата се приближава кораб. Той не се движи по график. Така че най-добре е доктор Павлиш да дойде на космодрума по възможност по-бързо. Нямаме сведения колко време ще остане тук корабът.

— Благодаря Ви, професоре — каза Павлиш и стана. — Радвам се, че се запознах с Вас. Това е голяма чест за мене.

Професорът само махна с ръка и без да отговори нищо, се извърна настрана.

На космодрума трябваше пак да се чака. Диспечерът бе повикал Павлиш много рано. Корабът закъсняваше. Павлиш влезе отново в бюфета и се приближи до тезгяха.

— Бяхте ли в оранжерията? — попита Мариана.

— Да — отвърна Павлиш. — Той е постигнал приказни успехи.

— Ние много уважаваме професора — каза Мариана. — Той има такива големи заслуги. Видяхте ли неговите „Мъртви души“?

— Вие знаете това?

— Всички го знаят. Но щом не иска да го казва — то си е негово право.

— А защо са го заточили тук?

— Аз преди малко не се изразих съвсем точно. Предложили са му да си избере едно от няколко места. При условие, че замине от Земята.

— Но защо?

— Нарушил е правилника за пътешествията във времето.

— Но няма това е причина?...

— И всички са били уверени, че ако остане на Земята, той няма да издържи. При неговата изобретателност и неговия ум професорът непременно пак ще намери начин да се добере до миналото.

— Но какво е направил той там?

— За щастие, нищо страшно.

— Той ми каза, че е преснимал втория том.

— За това никой няма никакво намерение да го наказва. Но той е намерил отец Матфей и, представете си, го е пребил. Вие не го гледайте професора, че е такъв слабичък. Той е жилав и пъргав. Като Суворов.

— Правилно е постъпил.

— Никой не отрича. Но не бива да отиваме в собственото си минало и да го поправяме на своя глава. Дори и в името на справедливостта.

— Отец Матфей на никого ли не е разказал за това?

— На никого. И то щеше да мине безнаказано за професора. Но знаете ли как са го хванали?... Преоблечен като улански офицер, той успял да се промъкне при Дантес и като го оскърбил с действията си, го извикал на дуел. Разбирате ли каква опасност крие това? И се наложило да отправят професора по-надалеч от Земята.

— Но Дантес никому ли не е казал за това?

— Не, но след заминаването на професора за деветнадесети век се оказало, че той е взел от историческия музей дуелен пистолет и се е тренирал да стреля. Тогава именно възниква страшното подозрение...

— Доктор Павлиш — чу се металическият тембър на високоговорителя. — Викат Ви в диспечерската служба.

— Довиждане — каза Мариана. — Пак елате. Да знаете само с какви домати ще Ви гостим!

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 7/1975 г.

По-късно този разказ се появява като трета глава в повестта „Бялата рокля на Пепеляшка“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.